



בש"פ 3238/24 - שרונה אליסיאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3238/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקשת: שרונה אליסיאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט י' מינטקביץ) בעמ"י 14.04.2024 31991-04-24

בשם המבקשת: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט י' מינטקביץ) מיום 14.04.2024 בעמ"י 14.04.2024 31991-04-24. בהחלטה האמורה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט צ' סהראי) מאותו היום במ"י 22192-04-24.
2. כפי שפורט בהחלטת השופטת ג' כנפי-שטייניץ מיום 10.04.2024, בבש"פ 3081/24, המבקשת נעצרה ביום 09.04.2024 בחשד לעבירות של קבלת דבר במרמה, זיוף ושימוש במסמך מזויף, שבוצעו במסגרת עבודתה כמנהלת חשבונות בבית ספר. בו ביום האריך בית משפט השלום את מעצרה עד ליום 14.04.2024, תוך שנקבע כי קיים חשד סביר "ברמה גבוהה" לפיו המבקשת ביצעה את העבירות המיוחסות לה; כי חומר החקירה מבסס עילת מעצר של מסוכנות; וכי קיימות פעולות חקירה שהן בנות שיבוש באם המבקשת תשחרר בטרם עת. המבקשת לא השלימה עם החלטה זו והגישה ערר לבית המשפט המחוזי, שדחה את הערר וקבע כי לא מצא טעם להתערב בקביעותיו של בית משפט השלום. בקשת הרשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי נדחתה בבש"פ 3081/24 האמור, תוך שהוטעם כי הבקשה לא עומדת באמת המידה המצומצמת, לפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בשל נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות לשם מניעת עיוות דין.

3. אתמול, 14.04.2024, עתרה המשטרה להארכת מעצרה של המבקשת. ברם, בית משפט השלום דחה את הבקשה, והורה על שחרורה של המבקשת ממעצר. זאת, משמצא הוא כי אמנם יש חשד סביר לביצוע העבירה, אך לא נשקפת מהמבקשת מסוכנות וניתן לאיין את החשש מפני שיבוש מהלכי חקירה באמצעות קביעת תנאים מגבילים.

4. בו ביום הוגש ערר המדינה לבית המשפט המחוזי. לאחר שהאחרון עיין בחומר שהונח בפני בית משפט השלום ושמע את טיעוני הצדדים, הורה הוא על הארכת מעצרה של המבקשת עד מחר, 16.4.2024. בהחלטה נקבע כי בית המשפט מתקשה לקבל את הקביעה בדבר היעדר חשד לשיבוש בכל הנוגע לפעולות חקירה שסומנו 1-5 ו-11-15. הובהר, כי לא ניתן לקבוע כי אין בידי המבקשת להשפיע על תוכן עדויות שטרם נמסרו. כל זאת זאת, תוך שהודגש כי בית המשפט ער לנסיבותיה האישיות של המבקשת. בנתון לאמור התקבל הערר.

5. המבקשת לא השלימה עם החלטת בית המשפט המחוזי ומכאן הבקשה שלפניי. בבקשה נטען כי יש ליתן רשות לערור משום שההחלטה מעלה את השאלה "האם יש להותיר אדם במעצר רק בשל עילת השיבוש, ללא כל אינדיקציה קונקרטית לשיבוש", תוך שנטען כי שאלה זו נוגעת לפרשנות עילת השיבוש ומשכך חורגת מעניינה הפרטי של המבקשת. אחר דברים אלה נטען, בעיקרו של דבר, כי בית המשפט המחוזי לא איזן כראוי בין נסיבותיה האישיות לצורכי גורמי החקירה, וכי אין חולק כי במקרה זה התועלת שתצמח ממעצרה של המבקשת לא יעלה על הנזק שנגרם לה ממעצרה.

6. לאחר בחינת הבקשה ונימוקיה לפי אמת המידה המקובלת בפסיקה, מצאתי לדחותה מכוח סמכותי שבסעיף 53(א1)(2) לחוק המעצרים; זאת, מכיוון שהבקשה דנן לא באה בקהל אותם מקרים המצדיקים מתן רשות לערור. שאלת מעצרה של המבקשת נבחנה על-ידי שתי ערכאות, הגם שאלו הגיעו למסקנות שונות; וגם טענותיה בבקשה שלפניי, בדומה לטענותיה בבש"פ 3081/24, נושאות, בעיקרו של דבר, אופי פרטני ואין בהן משום הצדקה למתן רשות לערור. אחר דברים אלה אדגיש, כי לא נעלמה מעיני הפגיעה הפרטנית הנטענת בבקשה. אין חולק שמעצרו של אדם, לרבות מעצר ימים, מסב לו ולקרובים לו נזקים שונים במגוון מישורים. משכך, בתי המשפט, ובית משפט זה בכללם, לא מקלים ראש עת מחליטים הם להורות על מעצרו של פלוני, ומוודאים כי כל מעצר הינו מידתי. לגופם של דברים, אטעים, כי סבורני שכך נעשה גם בענייננו אנו, הגם המסקנות השונות אליהן הגיעו הערכאה הדיונית וערכאת הערעור.

7. הבקשה נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, ז' בניסן התשפ"ד (15.4.2024).

ש ו פ ט